

Sygn. akt I UK 269/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.

o zasiłek chorobowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 listopada 2019 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt X 1Ua (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok i oddala apelację organu
rentowego od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 5 kwietnia
2017 r., sygn. akt V U (...);**

**2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
Z. na rzecz ubezpieczonego T. W. kwotę 560 (pięćset
sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego i kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., decyzjami z 19 grudnia 2016 r., 20 stycznia 2017 r. i 13 lutego 2017 r., odmówił ubezpieczonemu T. W. prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 12 października 2016 r. do 15 lutego 2017 r., ponieważ w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego nie nabył prawa do zasiłku chorobowego z powodu braku upływu wymaganego okresu 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego, argumentując, że warunek 30-dniowego okresu wyczekiwania został przez niego spełniony.

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z 5 kwietnia 2017 r., zmienił zaskarżone decyzje i przyznał T. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 12 października 2016 r. do 15 lutego 2017 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że T. W. (ubezpieczony) był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony w Grupie T. J. R. w okresie od 1 września 2016 r. do 30 września 2016 r. na stanowisku kierownika do spraw marketingu i logistyki. Stosunek pracy ustał z upływem czasu, na jaki została zawarta umowa.

Płatnik składek (pracodawca) zgłosił ubezpieczonego do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z dniem 1 września 2016 r. Ubezpieczony został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych przez płatnika składek z dniem 1 października 2016 r. Za wrzesień została opłacona składka na ubezpieczenia społeczne (w tym obowiązkowe ubezpieczenie chorobowe). Od 12 października 2016 r. ubezpieczony przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim ze względu na schorzenia kręgosłupa, był niezdolny do pracy.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że sporne w rozpoznawanej sprawie było to, czy ubezpieczony nabył prawo do zasiłku chorobowego z uwagi na upływ 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, czy też warunek upływu 30-dniowego okresu wyczekiwania nie został przez niego spełniony.

Sąd Rejonowy powołał się na art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1368; dalej: ustawa zasiłkowa),

zgodnie z którym ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Zgodnie z art. 6 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Natomiast według art. 7 pkt 1 tej ustawy zasiłek przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w przypadku ubezpieczonego upłynął okres 30 dni nieprzerwanego podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu (okres wyczekiwania), a po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego ubezpieczony w ciągu 14 dni stał się niezdolny do pracy i jego niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni. W związku z tym – w ocenie Sądu Rejonowego – ubezpieczony nabył prawo do zasiłku chorobowego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w C. wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej oraz błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że ubezpieczonemu w okresie od 12 października 2016 r. do 15 lutego 2017 r. przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego. W uzasadnieniu apelacji organ rentowy zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Skoro ubezpieczony od 1 października 2016 r. został wyrejestrowany z ubezpieczeń, to nie spełnił warunku określonego w art. 4 ust. 1 ustawy, a mianowicie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu nadal po upływie 30 dni okresu wyczekiwania.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 13 lipca 2017 r., uwzględnił apelację organu rentowego – zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie ubezpieczonego.

W ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd pierwszej instancji dokonał wadliwej wykładni art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Przepis ten stanowi, że ubezpieczony,

a więc osoba podlegająca ubezpieczeniu chorobowemu, nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli podlega obowiązkowo ubezpieczeniu. Sąd Okręgowy podkreślił, że ustawa zasiłkowa nie zawiera definicji ubezpieczonego, jednak nie budzi wątpliwości, że tego określenia używa tylko w stosunku do osób, które podlegają ubezpieczeniu chorobowemu, co wynika chociażby z porównania brzmienia art. 4 i art. 6 z art. 7 ustawy, który reguluje prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, używając w tym przypadku określenia „osoba, która stała się niezdolna do pracy”. Zatem nabycie prawa do zasiłku chorobowego następuje w przypadku spełnienia równocześnie dwóch warunków: 1) podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, 2) po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego. Inaczej mówiąc, okres wyczekiwania (karencji) musi upłynąć w czasie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu.

W przypadku pracownika, który ubezpieczeniu chorobowemu podlega obowiązkowo, nabycie prawa do zasiłku chorobowego następuje począwszy od 31 dnia (po upływie 30 dni) ubezpieczenia chorobowego. W rozpatrywanym przypadku ubezpieczony nabyłby prawo do zasiłku chorobowego 1 października 2016 r., gdyby w tym dniu nadal podlegał ubezpieczeniu. Jednak jego zatrudnienie ustało z dniem 30 września 2016 r., a w związku z tym ustał również tytuł obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego i od 1 października 2016 r. płatnik wyrejestrował go z ubezpieczeń. Wobec tego, zdaniem Sądu drugiej instancji, ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł ubezpieczony, zaskarżając wyrok ten w całości. Skargę oparto na podstawach naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 4 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez ich niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że ubezpieczonemu zgłoszonemu do obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego przysługuje prawo do zasiłku chorobowego tylko wtedy, gdy pozostaje co najmniej 31 dni w nieprzerwanym ubezpieczeniu chorobowym.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 5 kwietnia 2017 r.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej pełnomocnik ubezpieczonego podniósł, że okres wyczekiwania należy rozumieć jako konieczność pozostawania przez wymagany w ustawie czas w ubezpieczeniu chorobowym, aby móc nabyć prawo do zasiłku chorobowego w sytuacji wystąpienia niezdolności do pracy. Z przepisów ustawy zasiłkowej wynika jednoznacznie, że okres karencji (wyczekiwania) wynosi 30 dni i jeżeli następnego dnia (31 dnia) ubezpieczony stanie się niezdolny do pracy, to przysługuje mu już prawo do zasiłku chorobowego i to niezależnie od tego, czy 31 dnia nadal podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, czy też nie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego na rzecz ZUS w związku ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną oraz ewentualnymi innymi czynnościami procesowymi według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się uzasadniona.

Problemem wymagającym rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie była wykładnia art. 4 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Pierwszy z tych przepisów stanowi, że ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego – jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu. Zgodnie z drugim, zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

W rozpoznawanej sprawie niesporne było, że ubezpieczony legitymował się okresem 30 dni nieprzerwanego obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy o pracę zawartej na okres od 1 września do 30 września 2016 r. oraz

że trwająca ponad 30 dni niezdolność do pracy powstała od 12 października 2016 r. przed upływem 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Sporne było natomiast, czy do nabycia prawa do zasiłku chorobowego wystarczył okres jedynie 30 dni nieprzerwanego obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego (jak twierdził ubezpieczony), czy też konieczne było spełnienie warunku posiadania co najmniej 31 dni, ponieważ dopiero w 31. dniu podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego (jak twierdził organ rentowy).

Rozważania należy rozpocząć od wyraźnego podkreślenia, że podstawą prawną domagania się przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego nie był art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, lecz art. 7 pkt 1 tej ustawy. Podkreślenie to jest istotne, bo argumentacja organu rentowego prezentowana w toku sprawy zdaje się wychodzić z założenia, że skoro (według art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, a jednocześnie (według art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy) ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, to prawo do zasiłku chorobowego nabywa dopiero 31. dnia pozostawania w nieprzerwanym ubezpieczeniu chorobowym, co oznacza, że musi pozostawać 31. dnia w tym ubezpieczeniu. Gdyby zatem umowa o pracę zawarta przez ubezpieczonego trwała 31 dni (art. od 1 sierpnia do 31 sierpnia albo od 1 października do 31 października), co oznacza, że jednocześnie przez 31 dni podlegałby on nieprzerwanie obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, wówczas nabyłby prawo do zasiłku chorobowego.

Argumentacja organu rentowego jest nietrafna, ponieważ nie uwzględnia regulacji art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Ubezpieczony domagał się zasiłku chorobowego na podstawie art. 7 pkt 1 tej ustawy jako osoba, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, spełniając pozostałe dwa warunki przewidziane w tym przepisie (jego niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała przed upływem 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego). Na tej podstawie nabył prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Należy przypomnieć że nabycie prawa do zasiłku chorobowego uzależnione jest od przebycia w ubezpieczeniu (chorobowym) określonego czasu. Czas ten, nazywany okresem wyczekiwania, uzależnia nabycie prawa do zasiłku od pozostawania przez wymagany czas nieprzerwanie w ubezpieczeniu chorobowym (uchwała Sądu Najwyższego z 29 października 2002 r., III UZP 8/02, OSNP 2003, nr 8, poz. 205). Okres wyczekiwania to okres podlegania ubezpieczeniu chorobowemu wymaganemu dla przyznania prawa do zasiłku chorobowego. Okres wyczekiwania oznacza konieczność pozostawania przez wymagany ustawowo czas w ubezpieczeniu chorobowym, aby móc nabyć prawo do zasiłku chorobowego w razie wystąpienia niezdolności do pracy. Co do zasady zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Jednak na podstawie art. 7 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego (dlatego przepis ten posługuje się określeniem „osoba”, a nie „ubezpieczony”, ponieważ przepis ten przewiduje możliwość nabycia prawa do zasiłku chorobowego przez osobę, która w okresie wystąpienia niezdolności do pracy nie posiada już tytułu ubezpieczenia w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy zasiłkowej).

Świadczenie przewidziane w art. 7 ustawy zasiłkowej ma charakter wyjątkowy. Według uchwały Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2002 r., III UZP 4/02 (OSNAPiUS 2002, nr 24, poz. 601) jest to świadczenie udzielane po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie, bez ekwiwalentu w tej składce, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Zasiłek chorobowy przysługujący po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 25 lipca 2006 r., I UK 42/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 232) – ryzyko ubezpieczeniowe spełnia się w tym przypadku już po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Dlatego argument organu rentowego, że ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego tylko wówczas, gdy niezdolność do pracy powstaje najwcześniej w 31. dniu podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, nie odpowiada stanowi faktycznemu, którego dotyczy art. 7 ustawy zasiłkowej. W przepisie tym ustawodawca objął świadczeniami z ubezpieczenia

chorobowego ryzyko w postaci niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia (uchwała Sądu Najwyższego z 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 18).

Główny celem tego uregulowania jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma więc charakter gwarancyjny, ochronny, zabezpieczający środki utrzymania ubezpieczonego i jego rodziny na czas uniemożliwiający znalezienie nowego źródła dochodu (uchwała Sądu Najwyższego z 10 grudnia 1984 r., III UZP 55/84, OSPiKA 1985, z. 7-8, poz. 154; wyrok Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 68/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 726 – dotyczące analogicznego art. 6 poprzednio obowiązującej ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa).

W orzecznictwie przyjęto, że art. 7 ustawy zasiłkowej (wraz z art. 6 tej ustawy) określa materialno-prawne przesłanki nabycia prawa do zasiłku chorobowego. Każdy z tych przepisów stanowi samoistną podstawę do nabycia prawa do zasiłku chorobowego. Natomiast art. 8 i 9 ustawy określają wyłącznie zasady ustalenia okresu pobierania zasiłku chorobowego, nie stanowiąc samoistnych podstaw nabycia prawa do zasiłku (wyrok Sądu Najwyższego z 25 lipca 2006 r., I UK 42/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 232). W piśmiennictwie podzielono ten pogląd Sądu Najwyższego, przyjmując, że art. 6 i 7 ustawy są „źródłem” nabycia prawa do zasiłku, natomiast art. 8 i 9 ustawy określają jedynie zasady obliczania okresu zasiłkowego, nie modyfikując w żaden sposób materialnoprawnych przesłanek prawa do zasiłku (A. Kurzych, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 25 lipca 2006 r., I UK 42/06, M.P.Pr. 2008, nr 6, s. 327).

Warunkiem otrzymania zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest wystąpienie łącznie czterech przesłanek. Dwie z nich wynikają z samego art. 7 ustawy zasiłkowej: (1) utrata zdolności do pracy z powodu choroby musi nastąpić w czasie tzw. okresu ochronnego – niezdolność do pracy musi powstać nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (w wyjątkowych przypadkach nie później niż w ciągu 3 miesięcy od

ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego); (2) nieprzerwana niezdolność do pracy musi trwać co najmniej 30 dni. Pozostałe przesłanki wynikają z przepisów ogólnych: (3) wstępnym warunkiem nabycia prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest posiadanie stosownego okresu wyczekiwania, co najmniej 30-dniowego (art. 4 ust. 1 ustawy – z wyjątkiem sytuacji, gdy istnieją okoliczności uzasadniające prawo do zasiłku chorobowego bez zachowania okresu wyczekiwania, określone w art. 4 ust. 3 ustawy); (4) brak okoliczności wykluczających nabycie prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego (art. 13 ustawy) – warunek ten można nazwać negatywnym.

W art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej określono sytuacje, w których zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust. 1 ustawy), jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia (art. 7 ustawy), nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego. Jedną z przyczyn powodujących, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy nie przysługuje, jest okoliczność wymieniona w art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy zasiłkowej, a mianowicie, że osoba niezdolna do pracy „nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych w art. 4 ust. 1”. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że dotyczy on braku okresu wyczekiwania określonego w art. 4 ust. 1 ustawy zasiłkowej, czyli sytuacji, gdy przed ustaniem ubezpieczenia nie został spełniony warunek pozostawania w ubezpieczeniu chorobowym przez 30 dni (w przypadku ubezpieczenia obowiązkowego) lub 90 dni (w przypadku ubezpieczenia dobrowolnego). Jeżeli więc przed ustaniem ubezpieczenia nie został spełniony warunek okresu wyczekiwania, czyli okres ubezpieczenia był krótszy niż 30 dni albo 90 dni (art. 4 ust. 1 ustawy), prawo do zasiłku nie powstanie.

W rozpoznawanej sprawie warunek wymaganego okresu wyczekiwania przewidziany w art. 4 ust. 1 pkt 1 został spełniony, ponieważ ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu chorobowym przez 30 dni – od 1 września do 30 września 2016 r. Okres ubezpieczenia chorobowego w jego przypadku wynosił dokładnie 30 dni, czyli trwał tyle, ile (w minimalnym wymiarze) wymaga art. 4 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Warunek ten został spełniony przed ustaniem ubezpieczenia

(rozwiązaniem umowy o pracę zawartej na czas określony 30 dni). Bezpodstawne jest twierdzenie organu rentowego, że ubezpieczony mógł nabyć prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni ubezpieczenia chorobowego, jednak dopiero od 31. dnia tego ubezpieczenia, czyli musiałby pozostawać w ubezpieczeniu chorobowym jeszcze 31. dnia, aby dopiero po 31 dniach ubezpieczenia chorobowego mógł zacząć działać mechanizm ochronny z art. 7 ustawy zasiłkowej. Taka wykładnia nie znajduje potwierdzenia w dosłownym brzmieniu analizowanych przepisów. W stanie faktycznym poddawany ocenie w rozpoznawanej sprawie ostatnim dniem obowiązkowego okresu 30-dniowego wyczekiwania (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej) był 30 września 2016 r. Od 1 października 2016 r. rozpoczął się dla ubezpieczonego 14-dniowy okres ochronny wynikający z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Ubezpieczony mógł nabyć prawo do zasiłku chorobowego już od 1 października 2016 r. – albo na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej (gdyby tego dnia pozostawał nadal w ubezpieczeniu chorobowym, na przykład w związku z kontynuacją zatrudnienia na podstawie umowy o pracę), albo na podstawie art. 7 pkt 1 tej ustawy (na zasadach szczególnych dotyczących osób, których tytuł ubezpieczenia ustał). Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do twierdzenia, że ubezpieczony musiałby pozostawać w ubezpieczeniu chorobowym jeszcze jeden dodatkowy dzień – jak twierdzi organ rentowy – czyli 31. dzień ubezpieczenia chorobowego, w rozpoznawanej sprawie 1 października 2016 r.), aby nabyć prawo do zasiłku chorobowego. Przed ustaniem ubezpieczenia chorobowego (czyli do 30 września 2016 r. włącznie) został spełniony warunek pozostawania przez ubezpieczonego w ubezpieczeniu chorobowym przez 30 dni.

Tym samym należało uznać, że skarga kasacyjna ubezpieczonego skutecznie zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 4 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c., zgodnie z wnioskiem skarżącego.